

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Františkem Drlíkem, advokátem, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 7. 2013, č. j. 73 Ad 17/2011 - 196,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci Mgr. Františku Drlíkovi, advokátovi, se sídlem nám. Míru 9, Šumperk, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1573 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I.
Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodnutím ze dne 2. 6. 2011, č. j. KUOK 60750/2011, sp. zn. KÚOK/47373/2011/OSV-SP/7204 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh ze dne 8. 4. 2011, č. j. soc/4775/552/2003/Dv, jímž nebyla žalobci přiznána opakovaná peněžitá dávka sociální péče a byla mu přiznána jednorázová dávka sociální péče v mimořádných případech formou peněžitého příspěvku ve výši 2 320 Kč na období od 1. prosince 2003 do 31. prosince 2003.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou posléze doplnil prostřednictvím svého zástupce Mgr. Františka Drlíka, advokáta, který mu byl pro řízení ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 20. 7. 2011, č. j. 73 Ad 17/2011 – 33. Žalobce se domáhal aplikace § 1 – § 5 a § 8 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, když nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Poukázal na skutečnost, že po zrušení původního rozhodnutí rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2010, č. j. 38 Cad 2/2004-272, nebylo zahájeno správní řízení a argumentace správních orgánů, která byla použita v předcházejícím řízení, byla použita opětovně. Žalovaný podle žalobce překročil meze správního uvážení, neboť jeho závěry nejsou řádně odůvodněny, tvrzení a argumentace žalobce byly opomenuty anebo nepřípustně zjednodušeny a žalovaný se jimi adekvátně nezabýval. Došlo tak k porušení § 50 odst. 4 správního řádu. K tomu žalobce navrhl důkaz listinami přiloženými k žalobě. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný porušil § 68 správního řádu, neboť své rozhodnutí řádně neodůvodnil a neuvedl, které důkazy provedl, aby zjistil spolehlivě skutkový stav věci. Tím byla porušena práva žalobce podle čl. 3 odst. 3, čl. 37 odst. 2 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Stejně tak byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 4 odst. 1 - 4, § 37 odst. 1, § 46 odst. 1 – 3, § 47 odst. 1 – 3 správního řádu. Proto žalobce hodnotí napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Poukázal na skutečnost, že od listopadu 2003 a ještě i dříve uplatňoval hmotněprávní nároky podle § 8 zákona č. 198/1993 Sb. Argumentaci správních orgánů označil žalobce za nevěrohodnou a nepodloženou. Dále uvedl, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č. j. 73 Ad 17/2011 – 93, žalobu zamítl. Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za zastupování ve výši 4 230 Kč. Krajský soud v odůvodnění rozsudku nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní vývoj věci, poté se vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[4] Žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 31. 7. 2012, č. j. 73 Ad 17/2011 – 93, podal kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 3. 2013, č. j. 4 Ads 109/2012 – 69, tak, že výše citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci zrušil, protože krajský soud nesprávně žalobce nepředvolal k nařízenému jednání.

[5] Podáním ze dne 31. 5. 2013 žalobce uplatnil námitku podjatosti směřující proti soudkyni JUDr. Martině Radkově, o které rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 6. 2013, č. j. Nao 29/2013 – 173, tak že jmenovaná soudkyně není vyloučena z projednávání této věci.

[6] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, nařídil ve věci jednání na 30. 7. 2013. Podáním ze dne 12. 7. 2013, žalobce žádal odročení tohoto jednání, protože krajský soud v předvolání k jednání nesprávně označil žalovaného a protože ve věci rozhoduje vyloučená soudkyně.

[7] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, ve věci opakovaně rozhodl rozsudkem ze dne 30. 7. 2013, č. j. 73 Ad 17/2011 – 196, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítnul. V odůvodnění uvedl, že předmětné správní řízení bylo v souladu se zákonem zahájeno žádostí žalobce ze dne 18. 11. 2003, přičemž předchozí správní rozhodnutí bylo zrušeno správním soudem. K námitce žalobce o nutnosti aplikace zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o protiprávnosti komunistického režimu“), krajský soud uvedl, že nemá jakýkoli vliv na posouzení nároku na dávky sociální péče, resp. v rámci žalobcem požadovaných dávek nemůže zakládat nárok na jakoukoli kompenzaci ve prospěch žalobce. Nadto žalobce tuto argumentaci začal uplatňovat až po vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud byl přesvědčen, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, neboť zjišťovaly příjmy a výdaje žalobce, přičemž dospěly k závěru, že nesplňuje podmínku sociální potřebnosti, protože si může svůj příjem zvýšit vlastním přičiněním. Správní orgány rovněž při rozhodování věci nepřekročily zákonem stanovené meze správního uvážení, ani jej nezneužily, přičemž vzaly v potaz všechny námitky a tvrzení žalobce a své závěry dostatečným způsobem odůvodnily. K žádosti o odročení krajský soud uvedl, že žalobce neuvedl žádný důvod naplňující ustanovení § 50 s. ř. s. Žalobci správní orgány rovněž poskytly právo vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí a šetřily všechna procesní práva žalobce.

[8] Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, ze dne 30. 7. 2013, č. j. 73 Ad 17/2011 – 196, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 28. 8. 2013, v níž se dovolával kasačních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a tvrdil, že rozsudek je zmatečný a paranoidní. Stěžovatel vznesl námitku podjatosti vůči soudkyni JUDr. Martině Radkově. Stěžovatel tvrdil, že bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, přičemž poukazoval na to, že obdržel vadné předvolání k jednání na den 30. 7. 2013, které obsahovalo nesprávné označení žalovaného. V neposlední řadě poukazoval na to, že uplatňuje svá práva podle zákona o protiprávnosti komunistického režimu.

[9] V doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 9. 2013 stěžovatel prostřednictvím svého zástupce uvedl, že napadený rozsudek je shodný s předcházejícím rozsudkem krajského soudu v dané věci. Stěžovatel byl přesvědčen, že žalovaný neví o tom, že je předmětné řízení vedeno. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nepostupoval v souladu s ústavním

pořádkem České republiky a že Nejvyšší správní soud má přerušit řízení, protože byl k Ústavnímu soudu podán návrh na zrušení s. ř. s.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.
Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 a násl. s. ř. s. přípustná (jak ostatně správně krajský soud v poučení napadeného rozsudku uvedl).

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., neboť dovozuje nesprávné posouzení věci, zmatečnost řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci. Stěžovatel sice uplatnil kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), s. ř. s., ale k tomuto důvodu neuvedl žádnou relevantní argumentaci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47). Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu *„zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce“*. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *„nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda není na místě kasační stížnost odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť v předmětné věci o kasační stížnosti stěžovatele již jednou v minulosti rozhodoval. Dospěl přitom k názoru, že v rozsudku ze dne 29. 3. 2013, č. j. 4 Ads 109/2012 – 69, se vyjadřoval pouze k procesní otázce, tudíž neposoudil meritum věci. Pokud by Nejvyšší správní soud předmětnou kasační stížnost odmítl, postupoval by zjevně formalisticky a zasáhl by tím do stěžovatelova práva na přístup k soudům, neboť by se Nejvyšší správní soud odmítl vyjádřit k meritu věci.

[15] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel je toho názoru, že rozsudek je zmatečný, bludný a paranoidní. Nejvyšší správní soud tuto stížnostní námitku vyhodnotil jako důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů.

[17] K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[18] *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

[19] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost.

[20] Napadený rozsudek dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí ani nedostatkem důvodů, neboť Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil řádně ke všem žalobním bodům a správně zjistil skutkový stav věci, přičemž jasně a stručně vyložil, proč napadené rozhodnutí považoval za zákonné. Krajský soud pouze vyjádřil svůj právní názor ohledně (ne)důvodnosti žaloby. Z faktu, že krajský soud shodně jako v předchozím rozsudku posoudil napadené rozhodnutí jako správné, ještě nevyplývá, že by bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Subjektivní představy stěžovatele ohledně správnosti postupů správních orgánů a správních soudů nemohou zakládat důvod nepřezkoumatelnosti, pokud tyto názory nemají oporu v právním řádu České republiky.

[21] Nejvyšší správní soud dále neshledal naplnění kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. v podobě rozhodování ve věci vyloučeným soudcem. O námitce podjatosti směřující proti soudkyni JUDr. Martině Radkově Nejvyšší správní soud

rozhodl, a to usnesením ze dne 14. 6. 2013, č. j. Nao 29/2013 – 173, z něhož vyplývá, že soudkyně není v projednávané věci vyloučena. Stěžovatel přitom ve své kasační stížnosti neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti zpochybňující nepodjatost této soudkyně. Údajné „opisování" předcházejícího rozsudku, s nimiž se stěžovatel nemůže obsahově ztotožnit, také neodůvodňuje vyloučení této soudkyně, neboť tímto stěžovatel brojí proti jejímu postupu v předmětném řízení.

[22] Důvodem vyloučení soudce podle ustanovení § 8 odst. 1 věta druhá s. ř. s. je sice to, že se soudce podílel na rozhodování v předchozím soudním řízení, toto ustanovení však míří na situace, kdy dotyčný soudce nejprve rozhodoval ve věci u soudu prvního stupně a následně by rozhodoval o opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v předcházejícím řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 – 18). Vyloučen však není ten soudce prvostupňového soudu, kterému byla věc vrácena z důvodu vyhovění opravnému prostředku (zde kasační stížnosti) podanému účastníkem řízení. Argumentace stěžovatele ohledně vyloučení soudkyně Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, z důvodu jejího opakovaného rozhodování v téže věci u soudu téhož stupně proto není důvodná.

[23] K námitce poukazující na jednání soudu v nepřítomnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že ústavní pořádek České republiky zakotvuje právo účastníků řízení na ústní a veřejné jednání před soudem. Jeho provedení na zákonné úrovni pak představuje ustanovení § 49 s. ř. s. Toto právo však nemůže být vykládáno tak, že pokud se účastník řízení k soudem nařízenému jednání nedostaví, resp. že nedá souhlas k jednání bez jeho přítomnosti, je nutné rozhodnutí soudu vydané při takovémto veřejném jednání zrušit pro nezákonnost s odůvodněním, že bylo vydáno „neveřejně" (jak nesprávně dovozuje stěžovatel). Jednání soudu se totiž nestává neveřejným z toho důvodu, že se k němu strana řízení (zde stěžovatel) nedostaví. Z právního řádu České republiky nevyplývá, že soud musí jednat pouze za účasti dotčeného účastníka řízení, ale pouze zajistit, aby účastník řízení se mohl jednání soudu účastnit. Pokud účastník řízení nehodlá tohoto práva řádným způsobem využít, tj. dostavit se k nařízenému jednání, nelze toto klást k tíži správnímu soudu.

[24] Z ustanovení § 50 s. ř. s. vyplývá, že nařízené jednání může být odročeno, ale to pouze z důležitých důvodů. Důležitým důvodem pro odročení jednání však není pouhé podání žádosti o odročení jednání s odůvodněním, že předvolání na toto jednání obsahuje nesprávné označení správního orgánu, jako se tomu stalo v tomto případě, pokud je ze zbývajících okolností zřejmé, jaké věci se předmětné jednání má týkat. Stěžovateli přitom tato skutečnost musela být zřejmá, neboť na nesprávné předvolání, které mu bylo dle doručenky doručeno dne 11. 7. 2013, ihned reagoval podáním ze dne 12. 7. 2013, ve kterém na nesprávnost v označení žalovaného poukazoval, z čehož Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že si byl vědom, čeho se nařízené jednání týká a že došlo k omylu v označení žalovaného správního orgánu. Byť tedy krajský soud stěžovateli zaslal předvolání k jednání s nesprávným označení žalovaného na den 30. 7. 2013, nezpůsobuje tato skutečnost nezákonnost napadeného rozsudku, neboť z okolností případu je zřejmé, že stěžovatel věděl, čeho se nařízené jednání má týkat. Důvodem pro odročení řádně nařízeného jednání navíc mohou být pouze závažné faktické okolnosti na straně účastníka řízení, které mu

brání fyzické účasti na předmětném jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 – 96). Lhůta pro přípravu k jednání byla stěžovateli v posuzovaném případě zachována.

[25] Odůvodňoval-li stěžovatel svůj návrh na odročení jednání námitkou podjatosti směřující vůči soudkyni JUDr. Martině Radkově, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené v tom směru, že neshledává jakékoli pochyby o její nepodjatosti. Na tento přípis zcela obdobného charakteru jako dřívější stěžovatelova námitka proti této soudkyni nadto nemuselo být reagováno, neboť k námitkám uplatněným pozdě se v souladu s ustanovením § 8 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovateli nebylo bráněno v přístupu k soudu a v možnosti předkládat zde své návrhy; tato práva jsou mu garantována ústavním pořádkem České republiky a Krajský soud v Ostravě - pobočka v Ostravě tato práva stěžovateli poskytl. Pokud však stěžovatel těchto práv nehodlá řádným způsobem využít, spolupracovat se soudem a není ochoten se k jednání dostavit, přičemž tento přístup odůvodňuje zástupnými a lichými důvody, nelze toto klást k tíži jakékoli soudní instituce.

[27] Tvrdí-li stěžovatel, že žalovaný ve skutečnosti nevěděl, že je s ním vedeno předmětné řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na obsah soudního spisu, z nějž jednoznačně vyplývá, že bylo komunikováno se žalovaným Ministerstvem práce a sociálních věcí. K určení žalovaného správního orgánu se Nejvyšší správní soud v předmětné věci již vyjadřoval v rozsudku ze dne 29. 3. 2013, č. j. 4 Ads 109/2012 – 69. Napadený rozsudek byl Ministerstvu práce a sociálních věcí doručen, nadto žalovaný přípisem ze dne 22. 7. 2013 žádal o omluvu své nepřítomnosti na nařízeném jednání. Z těchto listin Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že Ministerstvo práce a sociálních věcí vědělo o tom, že je v této věci žalovaným správním orgánem. Byť tedy předvolání k jednání na 30. 7. 2013 obsahovalo nesprávné označení žalovaného správního orgánu, (právního předchůdce žalovaného ministerstva) z obsahu spisu vyplývá, že krajský soud správně jednal s Ministerstvem práce a sociálních věcí, které se k věci ostatně i vyjadřovalo.

[28] Dovolává-li se stěžovatel toho, že uplatňuje svá práva podle zákona o protiprávnosti komunistického režimu, a podle prováděcích předpisů k zákonu o protiprávnosti komunistického režimu, neshledává Nejvyšší správní soud tuto argumentaci příléhavou. Napadená rozhodnutí se totiž týkala toho, zda stěžovateli náleží dávka sociální péče. Nejvyšší správní soud v zákoně o protiprávnosti komunistického režimu neshledává jakýkoli podklad pro to, aby správní orgány v případě dávky sociální péče zohlednily jiné skutečnosti, než které jsou uvedeny v příslušném předpisu. V napadeném rozhodnutí nebyl zákon o protiprávnosti komunistického režimu, případně jiné předpisy týkající se vypořádání se s komunistickou minulostí, použit. Argumentace stěžovatele ohledně zákona o protiprávnosti komunistického režimu a prováděcích předpisů se proto zcela míjí s předmětem soudního přezkumu – s napadeným rozhodnutím.

[29] Nejvyšší správní soud dále v obecné rovině nezjistil stěžovatelem tvrzené a konkrétněji nerozvedené porušení Ústavy – čl. 10, čl. 96 odst. 1 a 2 – a Listiny základních práv a svobod – čl. 6 odst. 1, čl. 26, čl. 30 odst. 1, 2, čl. 31, čl. 36 odst. 2, čl. 37 odst. 2, čl. 38

odst. 2. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že je kasačním soudem zásadně vázaným dispoziční zásadou podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže dohledávat důvody a argumentaci stěžovatele namísto něj, neboť tím by naprosto změnil charakter kasační stížnosti a porušil by rovnost účastníků řízení normovanou ustanovením § 36 odst. 1 s. ř. s. Pouhý výčet ustanovení předpisu proto nepředstavuje řádnou kasační argumentaci a Nejvyšší správní soud se k takovému výčtu v konkrétní rovině proto nemůže vyjadřovat.

[30] K požadavku stěžovatele na přerušení řízení z důvodu podání návrhu na zrušení zákona č. 150/2002 Sb., Nejvyšší správní soud uvádí, že mu není známo, že by takový návrh byl Ústavním soudem přijat k meritornímu projednání, rovněž tato skutečnost nevyplývá ani z veřejně dostupných informacích přístupných na http://www.usoud.cz/projednavane-plenarni-veci/. Subjektivní tvrzení stěžovatele o podání tohoto návrhu podle Nejvyššího správního soudu nemohou vést k přerušení předmětného řízení.

III.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému však nelze podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat právo na náhradu nákladů řízení ve věci týkající se pomoci v hmotné nouzi, ačkoli byl procesně úspěšný. Ostatně podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady – nad rámec jeho úřední činnosti – nevznikly.

[33] Protože stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ustanoven zástupce, Mgr. František Drlík, advokát, Nejvyšší správní soud mu podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů – doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 9. 2013. Tato odměna je podle ustanovení § 9 odst. 2 cit. vyhlášky ve spojení s ustanovením § 7 cit. vyhlášky stanovena ve výši 1000 Kč za jeden úkon právní služby. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč). Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal částku 1300 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů, kterou navýšil o částku 273 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. října 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu